

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003738 17 Кж 22
Бања Лука, 26.10.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених П.Б. и Ј.К., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог П.Б. и његовог браниоца адвоката П.Д. из Б., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког јавног тужиоца мр Ненада Врањеша, оптужених, браниоца оптуженог Б., а у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог К., адвоката Ј.И. из Б.Л., дана 26.10.2017. године донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог П.Б. и његовог браниоца и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године, оглашен је кривим оптужени П.Б., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору. На основу одредбе члана 99. став 1. обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка о чијем износу ће бити одлучено посебним рјешењем, те је на основу одредбе члана 62. КЗ РС, овом оптуженом изречена мјера безбједности одузимања предмета употребљених при извршењу кривичног дјела. Истом пресудом, на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени Ј.К. је ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, те је на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка у односу на овог оптуженог падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју, оптужени П.Б. и његов бранилац.

Тужилац је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у односу на оптуженог Б. тако што ће се исти теже казнити, а у односу на оптуженог К. да се побијана пресуда укине и одржи претрес, те након тога овај оптужени огласи кривим за предметно кривично дјело и да му се изрекне адекватна кривична санкција.

У жалби оптуженог Б. нису наведени жалбени основи, а приједлог ове жалбе је да се побијана пресуда преиначи и исти ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и одреди Основни суд у Д. као стварно надлежан суд за суђење у овом предмету. Жалба браниоца оптуженог П.Б., изјављена је из свих жалбених основа. Приједлог ове жалбе је да се побијана пресуда преиначи и овај оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

У својим писменим одговорима на жалбу тужиоца, браниоци оптужених су предложили да се та жалба одбије као неоснована, док тужилац није подносио писмени одговор на жалбе оптуженог Б. и његовог браниоца.

У сједници вијећа, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог Ј.К., адвоката Ј.И., у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички јавни тужилац је у цијелости подржао жалбу окружног јавног тужиоца. Бранилац оптуженог П.Б. је у цијелости остао код разлога и приједлога жалбе, као и код свог писменог одговора на жалбу тужиоца. Оптужени Б. је остао код своје жалбе, те је подржао жалбу свог браниоца, као и писмени одговор на жалбу тужиоца. Оптужени К. је у цијелости подржао писмени одговор свог браниоца на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе тужиоца, оптуженог Б. и његовог браниоца, те одговоре бранилаца оптужених на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба тужиоца у ослобађајућем дијелу, указују на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС. Жалбом оптуженог Б. се оспорава стварна надлежност Окружног суда у Добоју за поступање у овом предмету, те жалба његовог браниоца указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з), к) и став 2. ЗКП РС. Дакле, жалба тужиоца приговара да ослобађајући дио пресуде у односу на оптуженог Ј.К. не садржи разлоге о одлучним чињеницама и да спроведени докази нису оцјењени у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, а жалбом браниоца оптуженог Б. оспорава се законитост у прибављању доказа на којима је заснована побијана пресуда, указује се на повреде права на одбрану, на неразумљивост изреке пресуде и њеној противријечности са разлозима, те изостанак разлога о одлучним чињеницама, као и на неправилну примјену

појединих одредаба процесног кривичног закона, које су по ставу подносилаца жалби биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Надаље, аргументима из жалбе тужиоца се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде у ослобађајућем дијелу, на којој је заснован закључак да нема доказа да је оптужени Ј.К. починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. КЗ РС, за које је овај оптужени ослобођен том пресудом.

Аргументима изнесеним у жалбама браниоца оптуженог П.Б., у оквиру чињеничне основе побијане пресуде у односу на овог оптуженог, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени Б. починио кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим, а што је све за посљедицу, довело до повреде Кривичног закона и то у оном дијелу који се односи на правну квалификацију дјела, које се овом оптуженом ставља на терет.

Надаље, у жалбама тужиоца и браниоца оптуженог Б., оспорава се правилност побијане пресуде и у погледу одлуке о казни, па тако жалба тужиоца истиче да је казна затвора изречена овом оптуженом том пресудом преблаго одмјерена, те је предложио да се исти теже казни, док жалба браниоца наглашава да је изречена казна затвора, превисоко одмјерена, у ком правцу је постављен приједлог, да се та казна смањи. Осим тога, жалба браниоца оптуженог Б. оспорава и одлуку првостепеног суда о изрицању мјере безбједности одузимања предмета, тврдњом да предмети који су одузети од овог оптуженог нису употребљени за извршење кривичног дјела.

Супротно наводима из жалбе оптуженог Б., Окружни суд у Добоју је стварно надлежан да суди у првом степену у овом предмету, а не Основни суд у Д., обзиром да се предметном оптужницом терети за извршење кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. КЗ РС, за које дјело се може изрећи казна затвора од 3 (три) до 15 (петнаест) година, због чега је неупитна стварна надлежност Окружног суда у Добоју, у смислу одредбе члана 31. став 1. тачке а) и б) Закона о судовима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 37/12, са измјенама).

Нема повреде права на одбрану, као битне повреде одредаба кривичног поступка из члан 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, на коју је указала жалба браниоца оптуженог Б., а која је по тврдњама из ове жалбе учињена на начин што је на поновљеном претресу првостепени суд одбио приједлог одбране о поновном извођењу појединих доказа који су били изведени у доказном поступку на главном претресу током првог суђења, те приједлог одбране за извођење нових доказа.

Наиме, супротно таквом ставу, овај суд налази да је првостепени суд поступио у складу са одредбом члана 331. став 4. ЗКП РС, јер је на поновљеном претресу прихватио као доказни материјал исказе саслушаних свједока и вјештака и писане налазе и мишљења, обзиром да су ти свједоци и вјештаци приликом свједочења били унакрсно испитани од стране супротне странке и

браниоца. Првостепени суд није поступио ни супротно одредби члана 331. став 3. ЗКП РС, како то погрешно истиче жалба браниоца оптуженог Б., јер ова одредба прописује да на новом главном претресу странке и бранилац могу истицати нове чињенице и износити нове доказе. Према томе, како у конкретном случају, одбрана оптуженог Б., осим упорног инсистирања на поновно саслушање свједока и вјештака (који су на главном претресу током првог поступка изузетно опширно и до детаља испитани од стране одбране), не указује ни на једну нову чињеницу због које предлаже поновно саслушање свједока, односно вјештака, то су без основа приговори ове жалбе да је првостепени суд повриједио одредбе члана 331. став 3. ЗКП РС. Исто тако, овај суд наглашава да је укидним рјешењем од 24.11.2016. године утврдио погрешну оцјену појединих доказа, те наложио оцјену тих доказа са више пажње и критичности, а не поновно извођење доказа, како то погрешно сматра ова жалба. Осим тога, првостепени суд је током првог поступка, прихватио многобројне доказе одбране, те је прихватио и поједине доказне приједлоге одбране овог оптуженог и на поновном суђењу, па је чак прихватио приједлог одбране за поновно саслушање свједока оштећеног П., док је поједине доказе (између осталог: саслушање свједока тужитељице А.Х., да тужилаштво достави службену забиљешку о чињеници да ли је постојала сагласност тужиоца за вршење увиђаја и у које вријеме, да се прибаве листинзи из електронског дневника догађаја у ПС Д. са подацима о времену када је која радња извршена везана за предметно кривично дјело на дан 20.07.2015. године, да се прибави податак од ЦЈБ Б.Л. када је ПС Д. обавјестила ПС у оквиру ЦЈБ Б.Л. о предметном кривичном дјелу, да се од архива М:тел Б.Л. прибаве листинзи телекомуникације између Р.П. и М.Н. на дан догађаја и сл.) одбио и о томе дао ваљане разлоге које у цијелости прихвата и овај суд.

Надаље, исказ свједока О.Б. није прихваћен као доказни материјал у смислу одредбе члана 331. став 4. ЗКП РС, како то погрешно истиче жалба браниоца оптуженог Б., већ је првостепени суд прочитао исказ овог свједока из истраге, у смислу одредбе члана 288. став 2. ЗКП РС, обзиром да је долазак овог свједока пред суд био знатно отежан из важних разлога (свједок се налази у иностранству и у скорије вријеме не планира долазак у БиХ). Чињенице да је првостепени суд сазнања о немогућности доласка на главном претресу свједока О., добио из другог предмета (против оптуженог Р.) у којем је првостепени суд комуницирао са овим свједоком (како то ова жалба истиче), те да је по тврдњи ове жалбе, исти био доступан, нису од значаја, обзиром да се поступак против оптуженог Р. водио заједно са поступком против оптужених Б. и К. за исти догађај и за исто кривично дјело и да је у току главног претреса дошло до раздвајање поступка, те да је комуникација између првостепеног суда и овог свједока била само телефоном. Осим тога, тврдња жалбе да свједок О.Б. живи у М. и да није у иностранству је потпуно паушална, јер за ову своју тврдњу, жалба не даје никакав доказ, нити било какву ваљану аргументацију.

Осим тога, овај суд поново истиче свој став наведен у рјешењу од 24.11.2016. године, да чињеница одбијања доказног приједлога одбране сама за себе не представља повреду права на одбрану, јер је дискреционо право суда, садржано у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, да одбије доказне приједлоге странака, ако закључи да предложени доказ нема значаја за предмет или је непотребан, међутим ова дискреција је ограничена обавезом суда да наведе

разлоге из којих није уважио предложене доказе, па би одсуство тих разлога представљало повреду права на одбрану. У конкретном случају, првостепени суд је дао ваљане и аргументоване разлоге, због чега сматра да предложени докази одбране, немају значаја за овај предмет, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Без основа су и жалбени приговори браниоца оптуженог Б. којима се истиче да је након раздвајања поступка судило исто вијеће, које је било контаминирано доказима и из једног и из другог предмета, јер према том ставу жалбе, онда исто вијеће не би могло судити ни у поновљеном поступку, након укидања првостепене пресуде, јер се већ упознало са већином проведених доказа, а притом, ниједна одредба ЗКП РС не забрањује ову ситуацију, нити ове околности доводе до било какве разумне сумње у непристрасност судећег вијећа.

Надаље, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог Б., провођењем доказа суда у вези са алибијем оптуженог Д.Р. у овом предмету, првостепени суд није поступио незаконито, нити пристрасно у корист тужиоца, како то ова жалба истиче. Наиме, са једне стране, ти докази су проведени након што је првостепени суд прихватио нови приједлог доказа одбране – допис МУП РС И.С. број 1170/16 од 1.12.2016. године, упућен браниоцу Ј.С. (у којем је наведено да је увидом у службене евиденције ПС С. од 20.07.2015. године, констатовано да је полиција контролисала у саобраћају Д.Р. са возилом марке Голф у 13,39 часова), а са друге стране, у складу са одредбом члана 276. ЗКП РС, суд је овлаштен да нареди извођење доказа на главном претресу, што је и учинио у конкретном предмету и у томе овај суд не види никакву пристрасност у корист тужиоца, јер суд није могао унапријед знати шта ће свједоци изјавити, нити каква ће бити садржина дописа ПС С. упућен суду од 15.05.2017. године.

Неосновани су и приговори из жалбе браниоца оптуженог Б. којима се истиче незаконитост у поступању првостепеног суда због чињенице да није провео доказ - вјештачење по вјештаку машинске струке Б.Р., за шта је донио наредбу. Наиме, супротно овим наводима, првостепени суд је на главном претресу опозвао ту своју наредбу за вјештачење, образлажући ту своју одлуку тиме да сматра да је тај доказ непотребан, те је нетачан навод ове жалбе да је првостепени суд злоупотребио захтјев одбране за објелодањивање тог вјештачења као доказа одбране, на начин што је у побијаној пресуди „представио да је одбрана инсистирала да суд донесе наредбу“, те је нетачна тврдња ове жалбе да је првостепени суд „потурио“ приједлог одбране да је тражила треће вјештачење по вјештаку Р.1 Ово с обзиром да је увидом у транскрипта записника са наставка главног претреса од 10.04.2017. године (стр. 157), те преслушавањем аудио записа са наведеног наставка главног претреса, овај суд утврдио да је након што је предсједница првостепеног вијећа поновила да суд неће проводити доказ – вјештачење по вјештаку Р.1, бранилац оптуженог Б. је на истом том претресу навео: „ми предлажемо, јесте, јесте истог вјештака на исте околности“. Што се тиче писменог вјештачења вјештака Р.1, којег је бранилац овог оптуженог у неовјереној фотокопији приложио уз свој поднесак од 03.07.2017. године, овај суд примјећује да исти датира од 10.08.2015. године и да је вјештачење проведено на основу замолбе адвокатске канцеларије Р.С., а не по наредби предсједника првостепеног вијећа, обзиром да та наредба датира

од 05.01.2017. године. Дакле, овај суд закључује да је одбрана оптуженог Б., као и одбрана оптуженог К., предложила вјештачење по вјештаку Б.Р. и да је првостепени суд одбио тај приједлог и о томе дао ваљано образложење на страни 18. побијане пресуде, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Надаље, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог Б., побијана пресуда се не заснива на незаконитим доказима, због чега су неосновани и приговори ове жалбе о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, вјештачење мобилних телефона и СИМ картица, као и извјештај о вјештачењу и оперативно-криминалистичкој анализи телекомуникационог саобраћаја нису незаконити докази, јер су извршени на основу наредби тужиоца, а тим наредбама и вјештачењима је претходила наредба судије за претходни поступак првостепеног суда за претресање покретних ствари - мобилних телефонских апарата, у складу са одредбом члана 115. став 2. ЗКП РС, након које је сачињен и извјештај о претресању број 02/4-пов-2199/15 од 25.08.2015. године. При том, овај суд наглашава да се побијана пресуда не заснива на доказима – снимцима надзорних камера дуж пута Д. – Б.Л., како је то наведено на страни 23. побијане пресуде.

Неосновани су и жалбени приговори браниоца оптуженог Б., те приговори из жалбе тужиоца (у односу на оптуженог К.), да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС, јер изрека побијане пресуде није противријечна сама себи нити њеним разлозима, а образложење пресуде садржи ваљане разлоге о свим одлучним чињеницама и сви изведени докази су оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, те је образложење пресуде у складу са одредбом члана 304. став 7. ЗКП РС.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалбама браниоца оптуженог П.Б. и тужиоца су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде и оцјењени како појединачно, тако и у међусобној повезаности. Таквим приступом оцјени изведених доказа, изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени П.Б. починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим, те да нема доказа да је оптужени Ј.К. починио то исто кривично дјело као саизвршилац. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани.

Прије свега, насупротив жалбеним приговорима браниоца оптуженог Б., побијана пресуда је посебно и детаљно анализирао садржај исказа свједока оштећеног Р.П. и М.Н. и из истраге и са главног претреса, те исказе свједока О. Б. из истраге. Такође је побијана пресуда анализирао и садржај дописа МУП РС И.С. 1170/16 од 1.12.2016. године упућен адвокату Ј.С. и исказе свједока Д.М., Д.Б. и Н.С., те допис ПС С. упућен суду од 15.05.2017. године, па је правилно оцјенила вјеродостојним исказе свједока П., Н. и О.Б., дајући о томе детаљно и ваљано образложење на страни 12., које у цијелости прихвата и овај суд. Наиме, побијана пресуда је исказе наведених свједока оптужбе и исказ свједока Д.М., те садржај дописа МУП РС И.С. од 1.12.2016. године, правилно

оцијенила у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС и са аспекта садржаја довела у везу са записницима о препознавању, затим са исказима свједока Б.П., В.П., Д.Б. и Н.С., као и са садржајем дописа ПС С. од 15.05.2017. године, заједно са евиденцијом која се односи на контролисање саобраћаја од стране патрола ПС С. (како критичног дана, тако и других дана), па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противријечних доказа, а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа свједока М., те вјеродостојности дописа МУП РС И.С. од 1.12.2016. године, не може оспорити аргументима изнесеним у жалби браниоца овог оптуженог.

Приговори из жалбе браниоца оптуженог Б. да нема доказа да је исти починио предметно кривично дјело, тврдњом да се искази свједока Р.П., М.Н. и О.Б., на којима се заснива побијана пресуда, у битном разликују и да нису сагласни ни увјерљиви, су неосновани.

Наиме, из исказа свједока оштећеног П. произилази да му је критичног дана отуђено возило марке "Мерцедес" тип 212, модел Е350-4 МАТИК, које је било паркирано испод надстрешнице изван круга његовог предузећа Д.о.о. С. у Д., да је у аутомобилу оставио кључ за стартовање мотора, саобраћајну дозволу, возачку дозволу и зелени картон, да је уочио близу пријавнице, неке њему непознате људе, да га је убрзо након што је паркирао возило и ушао у круг предузећа, позвао телефоном М.Н., који му је рекао да му је неко узео ауто. Касније је по сјећању препознао једну од особа које је видио близу пријавнице, запазио га је јер га је тај човјек фиксирао погледом (био је "набијене лице", висок око 180 цм, имао карактеристичне спуштене обрве), те је потврдио да је сигуран да је приликом препознавања, препознао лице како је наведено у записнику о препознавању (Д.Р.).

Из исказа свједока М.Н. произилази да је критичног дана, око 13,45 часова, на паркинг простору у близини портирске кућице запазио возило марке "Пасат" БХ регистарских ознака, сребрно-сиве боје, новије производње, у коме су сједила два њему непозната мушка лица, да је око 14,00 часова поново изашао из хале и примјетио да је упаљен мотор на возилу "Мерцедес" власништво П., да му је то било чудно, јер је видио П. непосредно прије, да је видио да се ауто помјера, да га је од возила дијелила само провидна метална ограда, да ту није било мреже против сунца, да је схватио да на мјесту возача „Мерцедеса“ није П., јер је видио кроз предњу шофершајбу лице човјека којег је прије тога код капије видио да сједи као сувозач у возилу марке "Пасат", а одмах након "Мерцедеса", са паркинга је прошло и возило "Пасат". Овај свједок је био изричит да је добро видио у Пасату двије особе које је послвије препознао и да возач није био ничим замаскиран.

Из исказа свједока О.Б. произилази да је критичне прилике око 13,45 часова дошао у другу смјену у фабрику обуће С. у Д., да се тамо довезао својим возилом, које је паркирао на паркинг простору, гдје је примјетио моторно возило марке "Пасат" свијетло сиве боје, који није био паркиран, него се помјерао напријед – назад, да је изашао из свог возила и док је стајао на паркинг простору у возилу примјетио возача и сувозача, да је возач на себи имао бијелу кошуљу са коцкицама свијетло смеђе боје, са сунчаним црним наочарима на очима, тамније косе, дугуљастог лица, са израженим борама на лицу, мало краће

тамније косе, од кога је био удаљен у неким моментима до 5 метара, а у појединим моментима кад се возило полако кретало напријед-назад и до 15 метара, да су на том возилу биле БХ регистарске таблице, да је у једном тренутку возило "Пасат" дошло на удаљеност 3-4 метра до паркираног "Мерцедеса", гдје је остао паркиран, када му је пришао радни колега В.П., након чега су заједно отишли у круг предузећа, да се на улазу у фирму В. окренуо и прокоментарисао да се "Мерцедес" брзо удаљава и да му није било јасно да газда вози тако брзо, да није прошло ни пар минута кад је један од пословођа у фирми саопштио да је директоров ауто "Мерцедес" украден, да би наведено возило марке "Пасат" могао препознати било гдје и на било ком мјесту, јер се ради о специфичном возилу млађе генерације, те да би са великом вјероватноћом могао препознати возача возила "Пасат" који је са истим управљао, али да лице које је сједило на мјесту сувозача није добро видио и да о њему не може дати никакве детаље.

При томе, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог Б., побијана пресуда је анализирао изјаве свједока П. и Н. и из истраге и са главног претреса, као и исказ свједока О.Б. од 23.07.2015. године, заједно са његовим исказом који је дао на записнику о препознавању, те је правилно утврдила да се може прихватити објашњење ових свједока у вези са разликама између његових исказа јер се те разлике не односе на битне чињенице.

Исказе напријед наведених свједока, којих је побијана пресуда много опширније интерпретирала (од стр. 12. до стр. 17.) су у цијелости потврђени записницима о препознавању лица, обзиром да су исти дана 07. и 08.08.2015. године, у просторијама ЦЈБ Д., приликом предузете радње препознавања, препознали Д.Р. и П.Б., као лица која су извршила предметно кривично дјело. И по оцјени овог суда, записници о препознавању лица на основу фотографија, са пратећим фотодокументацијама, као и записници о препознавању лица, су законити докази, како је то правилно утврдио и првостепени суд. Наиме, препознавање лица на основу фотографија је била хитна радња у циљу откривања учиниоца и проналаска отуђеног возила и у тој фази поступка, оптужени су били на подручјима других полицијских станица, а упитно је било непосредно по пријави крађе и постојање основа сумње, да су баш та лица учествовала у извршењу дјела, због чега није било могуће да се предузме радња препознавања лица, која је накнадно и предузета, јер су свједоци и уживо препознали извршиоце овог кривичног дјела и то: свједоци М.Н. и О. Б. су препознали оптуженог Б., а свједок П. је препознао оптуженог Д.Р.. Дакле, препознавање оптуженог Б. од стране свједока Н. и О.Б. извршено је у складу са одредбама члана 150. ЗКП РС, о чему је побијана пресуда дала детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Исто тако, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог Б., искази свједока П., Н. и О.Б. нису у супротности са исказима свједока Б.П. и В.П.. Наиме, ови свједоци су исказивали оно што су они видјели или примјетили у вријеме инкриминисаног догађаја. Сасвим је друго питање да ли су ови свједоци имали још нека сазнања о догађају, а да их можда у својим свједочењима нису изнијели, међутим, у сваком случају, побијана пресуда је детаљно интерпретирала и анализирао исказе и ових свједока, те и по оцјени овог суда

они су у битним сегментима сагласни са исказима свједока П., Н. и О.Б.. Свједок Б.П. који је био запослен као портир у предузећу С., је исказао да је портирница у кругу фирме, да је около паркиралиште, гдје паркирају радници и гости и да из портирнице се уопште не види мјесто гдје се под надстрешницом паркирају аута. У вријеме инкриминисаног догађаја примјетио је да је "Мерцедес" нагло изашао са паркинга, да му је то било чудно, да је након тога у портирницу ушао М.Н. који га је питао ко је одвезао П. ауто, а да је након 5 минута дошао је и П. који га је питао ко је одвезао његово ауто. Након овог догађаја добио је отказ, јер, наводно, није добро обављао свој посао. Свједок В.П., је у битном исказао да је критичног дана када се довезао на посао, на паркингу испред предузећа С., видио да је стигао и О. Б., који га је сачекао док се овај паркирао, да је запазио један попријек паркиран аутомобил, да је О. био око 7 м удаљен од тог возила које је било попријек паркирано, да мисли да су у том ауту сједила двојица мушкараца, да их је могао добро видјети са мјеста гдје је стајао да је обратио пажњу на њих, да не зна да ли је О. ближе прилазио том ауту. Мисли да се ово возило није могло запазити из портирнице, а да се из круга фабрике могло видјети то ауто. Потврдио је и да је неко питао да ли су видјели да је директор ушао у ауто, јер су видјели да је ауто прошло, те да је неко назвао директора и саопштио му да је ауто отишло. Потврдио је и да је Н. срео ту негдје, али се није могао сјетити у ком моменту.

Надаље, првостепени суд је анализирао и исказ свједока В.Н., те га је, супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог Б., правилно оцјенила као невјеродостојним, уз образложење које у цијелости прихвата и овај суд, да је очигледно да је овај свједок пристрасан, да познаје оптуженог Б., а посебно оптуженог Д.Р. и њихове породице, да је због спорног броја телефона инволвиран у предмет и да је његов исказ дат у циљу да помогне оптуженима да избјегну кривичну одговорност.

Исто тако, првостепени суд је анализирао и допис МУП РС И.С. број 1170/16 од 1.12.2016. године упућен адвокату Ј.С., у којем је наведено да је увидом у службене евиденције ПС С. од 20.07.2015. године констатовано да је полиција контролисала у саобраћају Д.Р. са возилом марке Голф у 13,39 часова, као и исказе свједока овлашћених службених лица, те допис ПС С. упућен суду од 15.05.2017. године, у којем је наведено да изражавају сумњу у вјеродостојност евиденције контролисаних возила за дан 20.07.2015. године, те остале материјалне доказе у вези са контролисањем саобраћаја од стране патрола МУП РС И.С. ПС С. (како критичног дана, тако и других дана), те је супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог Б., правилно оцјенио као невјеродостојним доказ одбране о алибију оптуженог Р., који би био у вези и са одбраном оптуженог Б., не прихватајући га и о томе дао ваљано и аргументовано образложење на страни 23., које у цијелости прихвата и овај суд. Осим тога, овај суд не може прихватити ни тврдњу из ове жалбе „оно што је уписано, уписано је“ а у вези са наведеним дописом МУП РС И.С. и евиденцијом од контролисаних возила за дан 20.07.2015. године, јер је евидентно да иста није написана хронолошким редом за наведени датум, иако остали извјештаји јесу, те је шефу смјене дата евиденија да је контролисано девет лица (у којем није наведено лице Д.Р.), а у евиденцији коју је сачинио М. стоји да је евидентирано десет лица.

Приговори из жалбе браниоца оптуженог Б., којима се оспорава вјештачење вјештака В.С., па с тим у вези оспорава и правна квалификација из члана 232. став 3. КЗ РС, су такође неосновани. Наиме, у овом предмету, на околности вриједности предметног возила у вријеме извршења кривичног дјела, проведена су два вјештачења и то по вјештаку В.С., као вјештак оптужбе и по вјештаку Г.К., као вјештак одбране, који су и саслушани на главном претресу, те је одбрана предложила да се изврши и треће вјештачење возила по вјештаку Б.Р., што је првостепени суд одбио, о чему се овај суд напријед већ изјаснио. Дакле, побијана пресуда је прихватила вјештачење вјештака С., према којем је вриједност предметног возила у вријеме извршења кривичног дјела била 56.893,36, обзиром да је овај вјештак дао јасне и егзактне параметре за израчун вриједности и притом је лично извршио увид у предметно возило, након његовог проналаска, те се непосредно могао увјерити у стање аутомобила и његову опрему, за разлику од вјештака одбране који возило није видио, него је мишљење дао само на основу увида у документацију возила и одговарајуће податке на веб страницама овлаштених сервисера.

Надаље, жалба браниоца оптуженог Б. се у дијелу образложења због жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, опширно бави чињеницама у вези са обављеним увиђајем (полемише да ли је постојала сагласност тужиоца за вршење увиђаја, ако јесте, у колико сати је дата та сагласност и када је започет увиђај). У вези с тим, овај суд примјећује да заиста постоје извјесне разлике како у именима овлаштеност тужиоца, тако и о времену када је тужилац обавјештен о извршеном кривичном дјелу и о вршењу увиђаја, како то истиче ова жалба. Међутим, поред одредбе члана 229. ЗКП РС, на коју се позива бранилац овог оптуженог, одредбом члана 226. став 2. ЗКП РС је прописано да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дјело за које је законом прописана казна затвора већа од пет година, овлашћено службено лице дужно је да у случају опасности од одгађања предузме неопходне радње ради извршења задатка из става 1. (да се пронађе извршилац кривичног дјела, да се спријечи скривање или бјекство осумњиченог или саучесника, да се открију и сачувају трагови кривичног дјела и предмети који могу послужити као докази и да се прикупе све информације које могу бити корисне у кривичном поступку). Овом истом одредбом је такође прописано да о свему што је предузето овлашћено службено лице дужно је да одмах обавјести тужиоца и достави прикупљене предмете који могу послужити као доказ. Имајући у виду наведено, те имајући у виду садржај записника о увиђају од 20.07.2015. године и садржај службене забиљешке ПС Д. од 20.07.2015. године, евидентно је да је тужилац био обавјештен да је извршено кривично дјело, те чињеница који тужилац поименично је обавјештен и када, на коју упорно инсистира ова жалба, нема утицаја на законитост записника о извршеном увиђају. При том, овај суд наглашава да из тог записника о увиђају не произилази ништа битно, без обзира што побијана пресуда између осталог, наводи да се иста заснива и на овом доказу.

И поред тачности навода из жалбе браниоца оптуженог Б. да се првостепени суд није изричито изјаснио ко је у критично вријеме користио телефонски број 066/750-200, ова околност је ирелевантна, у ситуацији када је у образложењу побијане пресуде наведено да првостепени суд доказе који се односе на међусобне телефонске контакте, није посебно цијенио, јер је сматрао

довољно доказаним да је оптужени Б. починио предметно кривично дјело, на основу исказа свједока очевидаца, записника о препознавању тада осумњичених путем фотодокументације и записника о препознавању лица у врсти од стране свједока П., Н. и Б..

Неосновани су и жалбени наводи браниоца оптуженог Б. којима се оспорава утврђење побијане пресуде о постојању претходног договора, па с тим у вези и о саизвршилаштву. У овом дијелу ова жалба анализира чињеницу да је оштећени кључеве од свог возила оставио у истом, па пошто се то ауто не може ставити у погон без кључева, према ставу ове жалбе, оштећени је намјерно оставио кључеве да би неко украо његово возило, те да је он или неко њему близак „починиоцима“ одао податак да је кључ увијек у возилу, затим жалба полемиче да је оштећени можда и случајно оставио кључеве, па се пита, како оптужени знају да ће у том његовом возилу, баш тада бити кључеви. Супротно изнесеним наводима жалбе, правилно је првостепени суд утврдио постојање претходног договора између оптуженог Б. и Д.Р. и о њиховом поступању у извршењу дјела као саизвршиоци, те о томе на страни 25. побијане пресуде дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге. Осим тога, овај суд наглашава да је потпуно неприхватљив став жалбе о намјерном остављању кључева у возилу од стране оштећеног са циљем да неко украде његово ауто, обзиром да је исти био веома добро упознат са чињеницом да неће моћи наплатити осигурање у случају крађе, уколико је кључ остављен у возилу.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари у односу на оптуженог Б., утврђено и потпуно и правилно, а приговори жалбе браниоца овог оптуженог у овом основу побијања пресуде, неосновани. Остали приговори жалбе којима се такође доводи у питање чињенична основа побијане пресуде немају значај који им жалба придаје, па овај суд налази да је непотребно на њих одговарати.

Неосновани су и жалбени приговори браниоца у жалбеном основу због повреде Кривичног закона, јер супротно наводима из жалбе, изрека осуђујућег дијела побијане пресуде садржи све елементе бића свршеног кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС. Наиме, из радњи наведених у чињеничном опису дјела (оптужени Б. заједно са Д.Р. долазе једним колима до паркинга, затим оптужени Р. улази у возило оштећеног, стартује га нагло и одлази, а за њим одмах одлази и оптужени Б., возећи аутомобил којим су дошли, те су се упутили у истом правцу), произилази да су имали претходни договор, да су у извршењу дјела поступали као саизвршиоци, хтијући сваки од њих дјело као своје и у заједничкој намјери да дјелом прибаве себи противправну имовинску корист. При томе, супротно жалбеним наводима, не ради се о кривичном дјелу одузимање возила на моторни погон, јер из радњи које су предузимали, произилази да нису имали намјеру да употребе то возило за вожњу, већ да им је намјера била управо прибављање противправне имовинске користи, како је то правилно утврдио првостепени суд.

Дакле, по оцјени овог суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог Б. описане у осуђујућем дијелу изреке побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Неосноване су жалбе тужиоца и браниоца оптуженог Б. у дијелу у којем се побија пресуда због одлуке о казни. Наиме, за кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС прописана је казна затвора од 3 (три) до 15 (петнаест) година. Казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, која је побијаном пресудом изречена овом оптуженом и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело починио. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности, као и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога је и по оцјени овога суда, изречена казна потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Жалба браниоца оптуженог Б. није основана и у дијелу којим се побија одлука о изреченој мјери безбједности, јер је иста донесена на основу правилне примјене одредбе члана 62. КЗ РС, обзиром да је према утврђењу првостепеног суда, оптужени употребљавао мобилне телефоне за извршење кривичног дјела.

Неосновани су и приговори из жалбе тужиоца да је погрешан закључак побијане пресуде у погледу чињенице да нема доказа да је и оптужени Ј.К. починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС, тврдњом да је такав закључак првостепене пресуде произашао из погрешне оцјене изведених доказа, на начин што је првостепени суд и поред тога што је у цијелости прихватио исказ заштићеног свједока, као и исказ Н.Ј., из кога произилази да је овај оптужени у вријеме извршења кривичног дјела користио број телефона ..., ипак нашао да нема доказа да је овај оптужени починио предметно кривично дјело.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде у односу на оптуженог К., супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овога суда правилан закључак да нема доказа да је овај оптужени починио кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме и овај суд, као и првостепени, прихвата утврђеним да је постојала телефонска комуникација између оптуженог Б. и оптуженог К. и то са телефонских бројева ... (за којег је према исказу свједока Ј. утврђено да га је користио оптужени К.) и ... (за којег је утврђено да га је користио оптужени Б.). Надаље, из исказа заштићеног свједока, којег је првостепени суд у цијелости

прихватио, као увјерљив, те у складу и са осталим provedеним доказима (па и снимком надзорне камере банке), произилази да је три дана по извршењу дјела оптужени К. виђен како вози украдено возило, а убрзо затим је виђен да се вози својим возилом "Опел Астра" и да је изашао из једног блока зграда, па је прегледом тог блока, пронађено паркирано возило оштећеног. Међутим, ове чињенице не упућују на несумњив закључак да је оптужени К. починио предметно кривично дјело као саизвршилац, јер и поред забиљежених телефонских контаката између њега и оптуженог Б., нема доказа у виду садржаја разговора или идентификације ко је заиста и разговарао путем тих мобилних телефона. Исто тако, чињеница је да је од стране заштићеног свједока виђен како управља предметним возилом власништво оштећеног П., али тек након три дана од дана отуђења возила.

Наведене чињенице и по оцјени овог суда представљају индиције али исте не чине затворен круг, на основу којег би се ван сваке разумне сумње могло закључити да постоји довољно доказа да је оптужени К. учествовао у радњи извршења дјела тако што је најприје договорио извршење кривичног дјела, да је затим преузео аутомобил и крио га, односно, да је предузео конкретне радње којима је хтио дјело као своје и у намјери да одузимањем возила, прибави себи противправну имовинску корист.

Дакле, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени Ј.К. починио предметно кривично дјело, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Како из наведених разлога жалбе тужиоца, оптуженог П.Б. и његовог браниоца, нису основане, то је овај суд, примјеном члана 327. ЗКП РС, жалбе одбио и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић